

Voor altijd samen

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Liefde onder constructie

Tegen wil en dank

Gevonden verlangen

Dromen met jou

Pak me dan

Rosaline
van Weedijk

Voor altijd samen

15

Copyright © 2012 Rosaline van Weedijk en

Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5396 6 / NUR 343

Hoofdstuk 1

Het is bijna halfeen en de hits uit de jaren negentig worden van stal gehaald. Het is al jaren een traditie van mijn vriendinnen en mij om halverwege een feestje te dansen op hits uit onze jeugd. De meeste gasten hebben hun schoenen aan de kant geschopt om het dansgemak te verhogen en zingen net iets te hard mee met R. Kelly's monsterhit 'I Believe I Can Fly'. Mocht er iemand door het raam naar binnen kijken, dan zou diegene waarschijnlijk denken dat er een houseknaller uit hetzelfde decennium opstaat; de dansbewegingen zijn nogal onbeholpen. De sfeer is ongeremd, op een goede manier, daar hebben tot de rand gevulde glazen wijn voor gezorgd. Midden in mijn huiskamer, op de 'dansvloer', probeert Ravi op de rug van haar vriendje Bas te klimmen. Het is een verkleedfeest ('Kom als je idool') en Ravi moet Anky van Grunsven voorstellen. Haar vriendje is natuurlijk

Bonfire. Bonfire zakt door zijn hoeven en ze brullen van het lachen. De deur van mijn slaapkamer staat open en ik zie dat Pamela Anderson en George Bush Twister spelen op mijn bed – ik heb een hoeslaken met dat spel erop.

De beslommeringen van alledag zijn naar de achtergrond verdrongen en voor mijn bezoek lijkt het leven hier en nu perfect. Mijn outfit bestaat onder meer uit een zwarte, kapot gescheurde jurk en een blonde pruik, want ik ben vanavond Courtney Love. Niet omdat ik fan van haar ben, maar omdat ik door rode lippenstift over mijn gezicht te smeren, mijn mascara flink uit te vegen en er beroerd uit te zien hoop te verbergen dat mijn echte ik zich net zo voelt.

Met tegenzin neem ik kleine slokjes van mijn mojito en terwijl mijn vriendinnen dansen en ‘vliegen’, heb ik zin om door de bank te zakken waar ik het laatste uur sowieso al niet meer vanaf ben geweest. Mart zit naast me, pakt mijn hand, lacht zijn eeuwige opgewekte lach en drukt een kus op mijn haar terwijl ik uit alle macht probeer om te blijven lachen of in elk geval niet te huilen. Ik zou willen dat alles voorbij was. Het is mijn zevenentwintigste verjaardag en het zou ook voor mij fantastisch moeten zijn. Met een buik vol voorpret stuurde ik een maand geleden de

uitnodigingen. Nog maar kort geleden ben ik naar dit driekamerappartement midden in het centrum verhuisd en ik kon niet wachten om mijn nieuwe paleis in te wijden door het te vullen met vrienden. Mijn laatste feestje was op mijn studentenkamer en de helft van de gasten kon niet eens naar binnen omdat ik net iets te gastvrij was geweest. De foto van mijn volgepakte kamer van destijds heb ik dit jaar als uitnodiging gebruikt. Toen ik die verzond was ik zorgeloos en gelukkig. Dat was vlak voor het er allemaal grauw uit begon te zien, voordat de wereld in mijn ogen voortdurend werd omlijst met een zwarte rouwrand en niets me meer kon schelen. Vanuit de keuken vangt mijn beste vriendin Jasmin mijn blik. Alles goed? gebaart ze door haar duim op te steken. Ik haal mijn schouders op en ze komt snel naar me toe gelopen. Mart geeft me een kus op mijn wang en maakt plaats voor Jasmin. Ze kijken elkaar meewarig aan en ik vraag me af of ze denken dat ik dat niet merk.

‘Denk je er weer aan?’

Ik knik.

‘Ze zou hebben gewild dat je lol maakt, dat weet je best. Toch?’

‘Maar ik kan het niet. Hoe hard ik het ook probeer, het lukt niet.’

Tranen wellen op, maar het lukt me om ze tegen te houden. De afgelopen tijd heb ik er een techniek voor ontwikkeld: ik doe mijn ogen dan zo wijd open als het maar kan en kijk iets naar boven waardoor de tranen opdrogen en min of meer verdwijnen.

Jasmin was erbij toen ik vorige maand werd gebeld. Met Mart, Jasmin, Sacha en haar broer Harrie zaten we op het strand. Het was juni en een van de eerste stranddagen van het seizoen. Stomtoevallig waren we alle vijf vrij. 's Ochtends hadden we elkaar gebeld en een uur later zaten we met onze nog bleke huidjes en olijke hoofden op elkaar gepropt in mijn Panda die na jaren trouwe dienst lichtrood is geworden door haar vele ritjes door weer en wind. 'Mevrouw Koekblik' noemen we haar liefkozend. Om vier uur waren Mart en ik aan het tennissen. Het was een nek-aan-nekrace en ik had mijn hoop op de winst gericht. Het zou de eerste keer zijn! Mart heeft jaren op tennis gezeten en riep 'matchpoint', of zoiets. Het was in elk geval een term om aan te geven dat het volgende punt bepalend zou zijn. Ik sprong, dook en struikelde over een zandkasteel, waarna ik hinnikend van het lachen met mijn gezicht in de slotgracht viel. Mis. Mart won weer. Een meisje met goudblonde krullen en Kermit

de Kikker op haar zwembroekje begon hartverscheurend te huilen toen ze zag dat ik haar kunstwerk had vernietigd. Even voelde ik me ontzettend schuldig, maar toen ze hysterisch van verdriet een snottebel met haar neus blies, hielden Mart en ik het niet meer. We schoten onbedaarlijk in de slappe lach. Hij ging boven op me zitten, pakte mijn polsen vast en vroeg plagend of ik me gewonnen gaf. Flauw natuurlijk, hij had overduidelijk gewonnen want ik miste de shuttle op een kilometer afstand toen ik viel, maar op dat moment was het dolkomisch en we stoeiden met elkaar als een pasverliefd stel in plaats van het al drie jaar gesettelde koppel dat we zijn. Ik was volmaakt gelukkig. Ik zag Jasmin vanaf haar handdoek liefdevol naar ons kijken toen mijn telefoon ging. Jasmin pakte het toestel vast en zwaaide ermee. Of ze moest opnemen, riep ze.

‘Je moeder!’

‘Nee, druk maar weg,’ antwoordde ik.

Ik wilde niet dat ons mooie moment onderbroken zou worden. Tijdens telefoongesprekken met mijn moeder is het einde vaak zoek. Ze vertelt stevast ellenlange verhalen over onze hond die met de hond van de burens, en toen, en toen, en toen. Ze belde nog een keer en weer zei ik tegen Jasmin dat ze het maar

moest laten gaan. Ik had Mart inmiddels van zijn tenen tot zijn kin ingegraven in het zand en was nu bezig hem van een stel flinke borsten te voorzien. Toen ik moe was ging ik op mijn rug naast hem liggen. Weer belde mijn moeder en weer kwam het niet in me op dat er iets mis was. Ze moet wel heel erg veel behoefte hebben om haar verhaal te doen, dacht ik alleen maar. Ik raakte zelfs een beetje geïrriteerd.

‘Dat mens belt me elke dag, dat is toch niet te geloven?’

Mart suste me. ‘Ze houdt van je, wees blij.’

Meteen voelde ik me schuldig over mijn venijnige opmerking. Die invloed heeft Mart wel vaker op me. Hij doet alles vanuit de goedheid van zijn hart en waar ik nog weleens uitga van het slechte in de mens, heeft hij vooral oog voor het goede. De vierde keer dat mijn moeder belde was een uur later en dit keer nam ik wel op. Ik hoorde meteen dat het mis was.

‘Ga rustig zitten. Waar ben je?’

‘Op het strand. Wat is er?’

‘Met wie?’

‘Jasmin, Sacha, Mart en Harrie.’

Ze wond er niet langer doekjes om. ‘Oma is dood. Een paar uur geleden stopte haar hart er plotseling mee. De artsen hebben gedaan wat ze konden, maar

helaas is ze niet meer wakker geworden. Je kunt haar nu zien in het ziekenhuis, of later in haar flat.'

Ze zeggen dat je vaak niets meer voelt als je heel slecht nieuws krijgt, omdat je in een soort shocktoestand verkeert. Gek genoeg viel me tijdens de seconden waarin mijn moeder me vertelde dat oma was overleden voor het eerst op dat mijn neus was verbrand. En mijn knieholtes waren ook goed op weg te verkleuren. Het zijn altijd de plekken die je het minst verwacht, dacht ik nog.

'Ceciel, ben je er nog?'

'Ik kom meteen,' antwoordde ik met een verwarde en krakerige stem. Ik klonk als een oud mannetje met dementie.

Mart vroeg of ik zin had in een ijsje en Jasmin stelde voor dat wij nu zouden gaan badmintonnen. Ze hadden duidelijk niets gemerkt. Terwijl mijn oma koud lag te worden in een ziekenhuisbed ging het leven hier gewoon door. Ik begreep het niet. Een paar weken ervoor was er een tumor bij haar gevonden en sindsdien lag ze in het ziekenhuis, maar na de operatie zeiden de doktoren dat het er goed uitzag en oma zag de toekomst rooskleurig tegemoet. Toen ik bij haar op bezoek was zei ze nog dat ze blij was dat ze snel weer naar huis mocht omdat ze haar katten

dan weer zou kunnen knuffelen.

Ik gaf geen antwoord en staarde maar wat. Pas toen ze merkten dat ik wel heel stil bleef en herhaaldelijk aan me vroegen wat er aan de hand was, kreeg ik de woorden uit mijn mond. 'Oma is dood.' Ik weet niet meer precies hoe we in het ziekenhuis zijn gekomen, maar rond etenstijd zat ik op de rand van haar bed. Mijn ouders zaten op het lege bed ernaast. Natuurlijk wist ik dat oma's doodgaan, dat is normaal. In de regel zijn oma's doorgaans behoorlijk oud. Maar dat mijn oma zou doodgaan, dat had ik niet zien aankomen. Zij was anders.

We noemden haar Rita, want 'oma zeg je tegen oude wijven', vond ze. Ze droeg het liefste zelfgebreide *catsuits*, rood of zwart, en rinkelende zilveren sieraden. Haar haren verfde ze bruin met een rode gloed, ze had een kaarsrechte pony en ze droeg meestal rode nagellak. Ze woonde in een appartement op de drukke Albert Cuypmarkt en haar beste vriendin werkte bij een seksshop om de hoek. Als ik vroeger bij haar ging slapen aten we gekruide patat en speelde ik met haar verzameling blikken speelgoed en haar telefoon in de vorm van een piano. Ze noemde me 'lurbes', een bijnaam die ze zelf had verzonnen. Ik zal nu nooit weten wat die naam betekent, of het überhaupt

iets betekent, en waarom ze die bij mij vond passen, schoot het door me heen.

Een verpleegster kwam binnen om te vragen hoe lang we nodig hadden. Mijn oma was anders dan alle anderen en plotseling was ze er niet meer, het leven was niet eerlijk.

Jasmin geeft me een knuffel en een kus en stuurt Pamela Anderson en George Bush van mijn bed.

‘Nu zijn wij aan de beurt.’

Ik kijk haar verbaasd aan.

‘Soms moet je niet zwelgen in verdriet maar spelen.’

In het halfuur dat volgt gaan we volledig op in Twister. Mart draait aan het wiel en we raken in een menselijke knoop. Het helpt dat ik me moet concentreren. De gebeurtenissen die mijn gedachten de laatste tijd hebben beheerst lijken niet meer te bestaan. Ik denk even niet aan hoe oneerlijk het leven is en waarom onze lieve Rita nu al moest gaan. Ik denk niet aan hoe ze eruitzag in dat ziekenhuisbed. Een wit en koud, leeg omhulsel. Als ik in een gemene bui ben vraag ik me af waarom het niet die zuurpruim van de overkant was die nooit haar kunstgebit draagt en aan de lopende band kinderen uitscheldt.

Linkerhand op rood, rechtervoet op geel, rechterhand op groen. De menselijke knoop valt uiteen en Jasmin en ik rollen van het bed op de grond. Ik schrik als ik hoor welk geluid er uit mijn mond komt maar het lukt me om ervan te genieten. Voor het eerst sinds die keer met Mart en het zandkasteel lach ik. Geen beleefdheidslach, maar zo een die je overkomt. Die je niet tegen kunt houden omdat hij ergens in het binnenste van je lichaam begint en van je buik via je keel naar buiten dondert, een inwendige aardbeving.

Als Jasmin en ik met opgetrokken knieën en onze rug tegen het bed bijkomen van de lachbui, zie ik dat Mart blij-verbaasd naar me kijkt. Ineens barst ik in snikken uit. Ik heb het niet onder controle. Tranen stromen over mijn wangen, mijn ademhaling versnelt en ik heb het gevoel alsof mijn borstkas uit elkaar ploft.

‘Ze is aan het hyperventileren,’ hoor ik Jasmin tegen Mart zeggen.

Ik krijg een papieren zak in mijn handen gedrukt. ‘Adem hierin.’

Even leek de wereld weer mooi. Even waren de pijn en de leegte die zich een maand geleden in mijn binnenste nestelden weg.

Ik word wakker van de zon en de warmte die mijn lichaam laten zweten onder de dikke deken waar ik me gisteravond in heb gewikkeld. In de keuken hoor ik gerommel. Niet veel later komt Mart de kamer binnen met een dienblad met verse jus d'orange, een croissant en zelfs een kop koffie verkeerd. Meestal heeft hij geen zin om dat te maken, omdat dat zoveel tijd kost. Nadat ik vannacht in huilen ben uitgebarsten, heeft Jasmin de muziek uitgedraaid en het bezoek gesommeerd te vertrekken. Sommigen van hen wierpen bezorgd een blik om de deur van mijn slaapkamer en knikten me bemoedigend toe. Anderen stuurden later nog een lief sms'je. Ze begrijpen waarom ik me rot voel, lieten ze weten. 'Tijd heelt alle wonden,' stuurde Myra. Rob, een beetje een lompe collega van me, schreef: 'Bier drinken en neuken helpt bij mij altijd tegen verdriet! Hou je taai.'

Ik grinnik. Ik vind het lief dat mijn vrienden zo met me begaan zijn, maar ik vind mezelf ook nogal een aansteller. Dat mijn oma dood zou gaan had ik verdorie toch moeten weten. Zo gaan die dingen nu eenmaal. Waarom stel ik me in vredesnaam zo aan?

Maar elke dag gaat tergend langzaam voorbij. Ik lach en geef vriendelijk antwoord als mensen mij iets

vragen, maar echt leuk of oprecht is het allemaal niet meer.

‘Liefje, ga je eten?’

‘Ik kijk wel even.’

Mart kijkt me bezorgd aan. In de afgelopen maand ben ik acht kilo afgevallen. Er mocht ook wel iets vanaf, maar ik heb er dit keer niet bepaald bewust voor gekozen. Eten smaakt me gewoon niet meer. Verse zalm smaakt naar rotte vis en chocola naar bittere ellende. Als ik mezelf vroeger wilde troosten vrat ik een zak M&M’s leeg, nu lijkt het net alsof ik op knikkers aan het kauwen ben.

Mart onderbreekt mijn gedachten. ‘Ik heb er eens over nagedacht, en het lijkt me goed als je eens overweegt om naar een psycholoog te gaan.’

Als Mart een zin met veel g’s uitspreekt, hoor je altijd heel erg goed dat hij in Brabant is opgegroeid. Dat is het enige wat ik in eerste instantie van zijn opmerking vind.

‘Wat denk jij?’

Dan dringt pas echt tot me door wat hij heeft gezegd. ‘Een psycholoog?’

Ik zeg het nog een keer, maar dan harder. ‘Een psycholoog?!’

Dan word ik witheet. Ik probeer mijn woede bin-

nen te houden, maar het lukt niet. 'Wie denk je verdomme dat ik ben? Een of andere malle Henkie? Denk je dat ik gek ben geworden? Koekoek? Geschift? Getikt? Mesjokke!' schreeuw ik hem vanuit mijn bed toe.

Mart blijft rustig, zoals altijd, slaat zijn arm om me heen en zegt dat ik niet zo boos moet worden.

Even ben ik uit het veld geslagen. Ik heb tegen hem staan brullen als Louis van Gaal naar zijn spelers en hij geeft geen kik, praat rustig door. 'Eigenlijk is naar een psycholoog gaan net zoiets als fitnesssen. Alleen onderhoud je niet je lichaam, maar je geest.'

Ik trap er niet in. Deze man zegt bijna letterlijk dat ik gestoord ben. 'Als ik dan toch gek ben, ga ik liever met sambaballen spelen bij de Jostiband,' zeg ik, waarna ik moeizaam het bed uit klim, mijn joggingbroek aanschiet, mijn jas van de kapstok pak en de deur uit loop.